

Engelmann Kornélia Gyermekként

Ezen a képen én vagyok kicsi gyerekkoromban. Valószínűleg Gyönkon készült a kép, az 1910-es években. Nagyon szép gyerekkorom volt, különösen addig, míg a nagyanyám élt, sajnos nyolcéves koromban meghalt. Ő mindig vitt magával Pestre, Pesten csináltatott nekem ruhát, emlékszem, vett nekem egy fekete bársonykabátot hermelin gallérral és muffal. Vitt mindenhova magával, elvitt karácsonykor a Vígyszínházba a gyerekdarabokra, meg az Operába is. Én nem jártam óvodába. Ott voltunk a ház körül, tettünk-vettünk, játszottunk. Ezenkívül nekem kellett vasalnom a saját dolgaimat, dacára annak, hogy anyámnak vasalónője volt. De anyám azt mondta, hogy nekem ezt meg kell tanulni. Azután meg kellett tanulnom főzni is, úgyhogy én tizennégy éves koromra tökéletesen főztem. Ebéd után általában levettük a ruhát, hogy ne legyen konyhaszagú, s aztán beültünk a nappaliba, és kézimunkáztunk. Édesanyám nem sokat engedett, mert baj volt a szememmel, de gobelint csináltam -- az is jó szemrontó. A gyerekkoromban, még iskoláskorom

előtt, édesanyám beíratott egy öreg hölgyhöz zongorázni és franciául tanulni. Ez egy nagyon finom úriasszony volt, aki perfekt francia volt, csak nagyon szegény. Gyereke nem volt, az idős húgával lakott együtt nagyon nagy szegénységben. Szegény néni kezei betegek voltak, úgyhogy ő nem is tudott zongorázni, csak ült a széken. Aztán, szegény, meghalt, s édesanyám megvette a zongorát, s egy másik nőnél tanultam tovább, ő viszont kivándorolt Casablancába. A harmadik zongoratanárnőm opera-énekesnőnek készült, és fölfedezte a hangomat, aztán mikor Pestre kerültem, akkor megint tanultam zongorázni. De az volt a borzasztó, hogy mindig előlről kellett kezdeni az egészet, és én azt meguntam. Hatévesen beíratott az elemi iskolába. Az egy református magyar iskola volt, ahova cigányok is jártak. Például ott járt Orsós Jolán, akinek az édesapja cigányprímás volt Gyönkön, és ő később énekesnő lett. Aztán volt még egy cigánylány, attól viszont hajtetűt kaptam.